

STARI MATERI V SPOMIN

Nismo mislili, da bomo letos na dan Vseh svetnikov klečali že ob Vašem grobu.

Takrat, ko so zvončki zacveteli in je travica ozelenela, ste se Vi, draga stara mati, poslovlili od nas za vedno. Se se spominjam tistega petka, ko ste ležali bledega obraza in s sklenjenimi rokami med trepetajočimi svečami na mrtvaškem odru.

Ni Vas bilo letos na trgatvi v Vašem žlahtnem vinogradu, ki so ga pridno in z veseljem obdelovale Vaše žuljave roke in Vam je bil največje veselje. Ko sva hodili mimo tistih ravnih smrek, ste se vedno ozirali nanje. Zdi se mi, da tudi one žalujejo za Vami, ker tako žalostno povešajo nežne veje. Nepozabni tisti otroški časi, ko sem pri Vas bila, z Vami hodila. Vse, kar me je zanimalo, sem hotela znati; Vi ste mi z veseljem odgovarjali in me poučevali.

Zakaj ste nas zapustili, zlata stara mati? Niste mogli kljubovati neizprosni smrti! Vaše izmučeno telo je po truda polnem delu omagalo. Peškoča bolelost nam je krčila srca ob žalostni novici, da ste umrli. S stisnjenimi besedami v grlu in s solzami v očeh sva se z bratom pozdravila, ko se je pripeljal na pogreb. Zajokali smo, ko so Vam na domu pred pogrebom zapeli v slovo.

Nepozabna mati, Vi sedaj spite na božji njivi. Mi molimo za Vašo dušo, molite tudi Vi za nas, da se nekoč snidemo tam, kjer ni ločitve!

Terezija Šulek,

Loperšice pri Ormožu.

STRAH

Dedek mi je pripovedoval:

S hišnim gospodarjem, ki sem ga klical za strica, sva spala v veliki sobi. Iz te so držala vrata v izbo. Tam so spale stričeve hčere: Mica, Reza in Ana.

Stric je bil star in naglušen. Včasih je slišal preveč, včasih premalo, včasih pa tisto, kar ni nihče povedal.

Neko noč me zbudi iz globokega spanja vzdihovanje. V izbi se je Ana premeta-vala po postelji in stokala. Izdrla si je zoba, pa jo je bolela rana.

Ura v zvoniku je odbila enajst.

Ana je jokala. Stric je globoko vzdihnil. Tedaj se je domislila Mica, da bi šla na podstrežje po žganje in ga dala Ani na rano. S svetilko je šla skozi veliko sobo v vežo in po stopnicah navzgor. Brskala je prav nad mano.

Stopnice so poškrpavale, Mica se je vračala.

Kar zaslišim: »Na, luč mi je ugasnila!«

»Jezus, Marija, smrt je prišla!« vzdihne stric v grozi.

Ana in Reza sta zakričali, skočili s postelje, planili k vratom, jih zaloputnili in tiščali, da ne bi prišla smrt k njima. S stopnic je donel razposajen smeh.

Smuknil sem pod odejo, se zvil v klobučič in zona me je občila.

Zopet sem slišal Mico: »Ate, ni bila smrt ne, veter mi je ugasnil luč!«

Potegnila me je izpod odeje in videl sem jo, v dolgi nočni srajci, z lučjo in zelenko, namesto bele žene s koso. Vrata v izbo so se odprla. Vsem je odleglo.

Oh, ta stric, ki je slišal premalo ali preveč.

Vadjolka,

Ljubljana - Bežigrad.

NAŠ SULTAN

Imeli smo velikega psa. Imenoval se je Sultan. Vsi smo ga zelo ljubili.

Bilo je lansko leto. Oče je moral v mesto po opravkih. Sultan je šel z njim.

Ker je bil ravno sejem, rečem Sultanu: »Sultan, glej, da mi nekaj prineseš s semnja, drugače s teboj ne govorim!«

Sultan je samo zamajal z repom in stekel za očetom. Ko je oče vse opravil, je šel na trg, da mi tam nekaj kupi. Sultan skoči na stojnico, zgrabi veliko punčko in hajdi z njo domov. Prodajalec je začel tarnati za izgubljeno punčko. Oče pa mu je škodo povrnil. Medtem je bil Sultan že doma. Punčko mi je položil pred noge, čemur sva se z materjo zelo čudila. Ko je prišel oče domov, je začel iskati metlo.

K sreči pa je ni našel in s Sultanom sva odnesla zdravo kožo.

Stanislav Repar,

učencec VI. razr. ljudske šole v Kočevju.

*Srečno novo leto želita vsem naročnikom, prijateljcem in
sotrudnikom*

Uredništvo in uprava